

ARTURO PADILLA

LA CASA DEL
CEMENTIRI
DE COTXES

Arturo Padilla

La casa del cementiri de cotxes

Fanbooks

© Arturo Padilla de Juan, 2020
© d'aquesta edició: Edicions 62, S. A., 2020
Fanbooks, Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

Autor representat per IMC Agència Literària

www.fanbooks.cat

Primera edició: octubre del 2020
ISBN: 978-84-17515-93-5
Dipòsit legal: B. 13.221-2020
Imprès a Catalunya

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre té la qualificació de paper ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

PATRI

El miro de reüll pel retrovisor.

El Salva té el cap recolzat contra el vidre, però els seus ulls foscos em descobreixen observant-lo.

I em passa. Sento una explosió de pintura vermella a l'estómac. El cos se m'estremeix amb força. Fixo la mirada novament cap endavant i m'aferro al volant. Què em passa? Les mans em tremolen amb el sotragueig del cotxe sobre el caminó de terra. Feia temps que no em succeïa... Per què he sentit aquesta explosió de nou? És una cosa estranya que em passa, no ho acabo d'entendre, només sé que hi ha situacions que em fan sentir emocions molt fortes, emocions que em sacsegen per dins. Una vegada, per explicar-ho a la Laura, se'm va acudir comparar-l'hi amb pots de pintura que m'exploten a l'estómac; crec que així em va entendre. I fa tant de temps que m'imagino aquestes explosions de pintura que ja distingeixo el color de cada sentiment: el groc per a la felicitat, el blau marí per a la tristesa i el vermell... el vermell sempre havia sigut per a l'amor. És el que té estudiar Belles Arts, que tot ho sents en colors.

—Patri, per aquí no em sona. —La Laura es mou inquieta al seient del copilot—. Em sap greu, crec que m'he equivocat de camí.

—Laura, estàs a la lluna de València! —La veu del Gorka sona per darrere amb un to sorneguer—. Per culpa teva no arribarem al castell.

—Val més que tu no parlis —contraataco—. T'hem estat esperant un quart d'hora a la porta de casa teva.

—Au, que exagerades! Ja us he dit que era al lavabo. Voleu que us en doni més detalls?

Li comença a agafar un atac de riure dels seus. Que n'és, de ximple, però m'alegro que s'hagi apuntat a l'excurció. Li vindrà bé.

—El GPS no reconeix aquest camí. —La Laura estrena el mòbil amb les mans—. S'està tornant boig.

—Tranquil·la, no pateixis. —Li toco la cama perquè es calmi—. En algun lloc podrem fer la volta.

Sé que ho està passant malament, ella era l'única que sabia anar al castell. Jo havia fet la ruta de petita amb els pares, però ja ni me'n recordo, del camí, només tinc la imatge d'una torre mig enderrocada a la muntanya i les vistes tan boniques que es veien des d'allà.

—A mi em molaria perdre'ns. —El Gorka ja hi torna, amb les seves ocurrències—. Que no us intriga saber cap a on va aquest camí?

A sobre ho diu seriosament, és millor no fer-li cas.

Són gairebé les set de la tarda, hem d'afanyar-nos si volem veure la posta de sol des del castell. Es nota que ja

som al setembre, a les acaballes de l'estiu, perquè cada vegada es fa fosc abans. Si trobés un lloc on fer la volta la faria, però ara mateix som enmig del bosc i el caminó és tan estret que no tinc espai per girar. Estic aclaparada! Entre la calor, els arbres i aquest sender que s'allarga cap a l'infinit...

«No passeu. Propietat privada», llegeixo de passada en un cartell clavat en un tronc. On ens deu portar el camí? Es nota que no hi circulen gaires cotxes, la part del mig està envaïda per males herbes. Observo el cartell des del retrovisor. Que estrany! Quan hem deixat la carretera principal no hi havia cap indicació a l'entrada d'aquest corriol. Només recordo una font, això sí...

—Ivan, calla! —El Gorka li sacseja l'espatlla—. Que no pares de xerrar!

—És veritat, no paro.

El Gorka és un poca-solta... Pobre Ivan, que no diu res!

Què deu estar pensant el Salva dels meus amics? Tot i que els va conèixer l'estiu passat al càmping, potser se sent fora de lloc amb una colla tan variada. Encara em pregunto per què l'he convidat. Sé que m'estic complicant la vida, que estic jugant amb foc, però necessitava veure'l. I això em fa por. De tota manera, confio en mi mateixa. Tan sols és una excursió d'un dia. El Salva i jo gairebé no hem tingut contacte des que ens vam conèixer al càmping l'estiu passat, però quan li vaig proposar venir d'excursió, em va

dir que sí de seguida. I mira que viu a més de cent quilòmetres d'aquí...

Del retrovisor penja un collaret amb una petxina que es balanceja pengim-penjam i va donant copets al vidre del parabrisa. Sento com si aquests copets em repiquessin al cervell.

—Una casa!

La Laura em sobresalta.

Ostres! Hi ha una casa a la part alta d'un petit turó. Allà podrem fer la volta.

El caminói va ascendint mentre el bosc s'aclareix d'arbres. La casa és prou gran, té tres plantes i uns grans finestrals. La façana del darrere em recorda una cara desfigurada cridant, com la d'*El crit* de Munch, fins i tot em sembla sentir l'eco d'aquest crit esmorteït a les copes dels arbres.

El lloc es va fent més tenebrós a mesura que ens hi acostem.

Els voltants de l'edifici estan plens de cotxes. Cotxes vells, atrotinats, fets miques. L'estampa és esfereïdora. Què hi fa, tanta ferralla, aquí?

—Quin cangueli em fa aquest lloc! —El Gorka està excitat—. Hem d'explorar-lo!

—A mi no em dona bon rotllo. —A la Laura li tremola la veu—. Val més que fem mitja volta, no?

El caminói de terra ens condueix fins a una petita clariana sota de la casa, els fonaments de la qual s'assenten sobre una paret rocosa recoberta de rosers. Poso el punt

mort amb el motor engegat mentre miro cap amunt. Aquesta mansió té alguna cosa inexplicable que m'atrau, però també alguna cosa que m'adverteix del perill.

—Va, donem-hi una ullada. —El Gorka es descorda el cinturó i obre la porta, però no surt del cotxe—. *People*, que no som un casal d'avis. Que es notin els vint anys!

—Marxem.

La Laura gairebé fa una súplica. Què li passa? Està forçada neguitosa. Em giro mentre em recolzo sobre el reposacaps del seient i miro els dos nois que encara no s'han pronunciat.

—I vosaltres, què en penseu?

—Jo, el que digueu.

L'Ivan, com era d'esperar, no es mulla. Em trobo de nou amb els ulls del Salva. Aquest cop resisteixo la intenció d'aquesta mirada profunda. El Salva fa una ganyota que li marca un clotet a la galta.

—Per mi, endavant.

Inspiro i em descordo el cinturó.

—Va, Laura, només una estona.

A la Laura se li esquerden les pupil·les com dos vidres davant l'impacte d'una bala. Per què li fa tant de pànic visitar aquesta casa? Li he dit mil vegades que ha de superar les pors. Tots sortim del meu Ibiza.

Mentre els nois puguen unes escales de pedra que acceixen a l'entrada principal de la casa, jo em quedo enrere i agafo la Laura del braç. Té la cara pàl·lida.

—Laura, estàs bé?

—Patri, t'he de dir una cosa. —S'engargussa amb les paraules i s'empassa un glop de saliva—. No em creuràs...

—Digues.

La Laura es mossega el llavi inferior mentre li tremolen les pupil·les.

—Aquesta casa no hauria d'existir.

IVAN

—Tranquil, no et faré res.

El gos em segueix bordant furiós. No para de moure's, estirant la cadena, posant-se dret i ensenyant-me les dents. Si aquesta cadena no aguanta... he begut oli!

—Ivan, allunya-te'n!

El Salva té raó, val més anar amb compte. Faig diversos passos cap enrere mentre el pastor alemany no para de bordar-me rabiós. Es pot saber què li he fet? M'ha agafat mania tan sols de mirar-me. A mesura que me n'allunyo, el gos es calma, però continua alçat defensant la porta principal de la casa. Això em passa per acostar-m'hi tant.

Contemplo la mansió que s'erigeix davant meu. Què és aquest lloc? Sembla la casa de *Psicosi* envoltada d'un cementiri de cotxes. Quin mal rotllo! Hi ha cotxes escampats per tot arreu, alguns sense rodes, d'altres sense portes... Què hi fan, aquí? Començo a avançar entre cotxes, furgonetes i totterrenys atrotinats com si em trobés enmig d'un embús aturat en el temps. El Salva camina més endavant, el Gorka el segueix de prop i les noies s'han quedat enrere.

Quants anys deu fer que són aquí, aquests cotxes? El

terra és ple d'eines rovellades, llaunes d'oli buides i pots de pintura ressecs. La casa té pinta d'estar abandonada, amb la façana esquerdada i la pintura espellofada, però si hi ha un gos amb la seva caseta al costat de la porta vol dir que hi ha algú que hi viu.

—Tinc por.

Ui! Això ho he dit en veu alta. El Gorka es gira i m'observa amb un mig somriure. Merda, m'ha enxampat!

—Ivan, què dius?

—No, res.

—Ah, pensava que parlaves sol.

Un ardor em crema la pell. Sort que el Gorka segueix caminant i no em veu la cara, perquè dec estar més vermell que un cranc. Salvat pels pèls! Ves amb compte, Ivan, aquesta vegada estàs amb gent i no pots parlar sol, que pensaran que estàs boig.

Em crida l'atenció un vell tractor verd a la part alta d'un terraplè mirant cap a la casa. Quan m'hi atanso, em trobo cara a cara amb el vehicle solitari, que m'observa amb uns fars inquisitius i una excavadora desitjosa d'envestir-me, i que sembla a punt de cobrar vida, com els robots de *Transformers*.

Començo a envoltar el tractor.

Tot just darrere, descobreixo una baixada excavada enmig del bosc. Allò que es veu a la llunyania... és una caravana? Sí, sembla que hi ha una caravana abandonada al final de la baixada.

Quan acabo de passar el tractor, em situo a la vora del

terraplè. Observo la panoràmica de la casa envoltada de cotxes. Quin lloc més estrany! Qui hi deu viure? Les finestres de la façana tenen les cortines descorregudes, però tot es veu fosc a l'interior. No s'hi aprecia cap moviment, fins i tot el pastor alemany està tombat dins de la caseta; tan sols es respira una calma en l'ambient que resulta neguitosa. És com si res fos real, com si ens trobéssim en el decorat d'una pel·lícula de terror dels anys vuitanta.

La Patri i la Laura estan parlant a les escales que pugen a l'esplanada. Deu ser un tema important, perquè fa una bona estona que estan dretes, i em fa la sensació que deu ser alguna cosa relacionada amb la casa, perquè totes dues se la miren mentre parlen.

—Com mola aquest lloc! —El Gorka se'm posa al costat i em dona un copet a l'esquena com si fóssim col·legues—. A quina ment pertorbada se li acudiria acumular tanta ferralla davant de casa?

—Sí, és ben estrany.

Es produeix un silenci. No sé què més dir. El Gorka tampoc demostra gaire interès per continuar la conversa i s'acosta al tractor per donar-hi un cop d'ull. Segur que es pensa que soc un insuls, però prefereixo mesurar bé les paraules amb ell, és un paio que treu punta a tot i després em toca aguantar les seves bromes pesades. És d'aquests que val més tenir-los contents.

—Escolta, has vist això?

El Gorka m'assenyala la porta mig oberta del tractor. M'hi acosto, tot i que no sé si fiar-me'n. Segueixo la

direcció del dit amb la mirada i, en veure l'escena, se'm regira l'estómac i m'entren unes ganes horribles de vomitar. Al seient del tractor hi ha un corb mort amb un cargol clavat al cap. Me'l quedo mirant sense parpellejar. Qui ha pogut fer aquesta salvatjada?

—Quin morbo! Soc fan del malalt que fa tot això.

Com li pot donar morbo una cosa així? El Gorka està com una cabra.

La Patri ens xiula des de baix i ens demana que hi anem. El Gorka i jo baixem del terraplè al mateix temps que el Salva apareix pel sender d'un bosquet d'alzines a la banda dreta del terraplè. Ens apleguem tots cinc prop de la porta de la casa. El pastor alemany surt de la caseta i comença a bordar-nos mig embogit. Si estigués deslligat, ens atacaria directament a la jugular i segur que començaria per mi. No tenim cap altre remei que enretirar-nos de la seva vista perquè es calmi.

—Tu on eres? —La Patri concentra el focus d'atenció en el Salva.

—He anat a fer un volt. I tu?

Ella no contesta, però li aguanta la mirada uns segons.

—Què us sembla si berenem aquí? —La Patri ara s'adreça a la resta—. Ja passen de les set de la tarda i no tindrem temps de veure la posta de sol al castell.

—D'acord! —El Gorka pren la decisió per tots.

—Laura, berenem i marxem —li promet la Patri—. Sí? Ella fa que sí amb el cap.

Busquem un lloc entre els cotxes i ens asseiem a terra

formant una rotllana; a una banda tenim un totterreny sense portes, i a l'altra, una furgoneta descolorida amb les rodes punxades. La Patri se'n va al seu Ibiza i torna amb una motxilla. Quan s'asseu, treu entrepans i begudes per a tothom.

—Patri, que gran! Llàstima que estiguis agafada, que si no, jo atacava...

—Sí, Gorka, precisament tu.

Al Gorka li agafa un atac de riure. A la Patri també se li escapa un somriure mentre reparteix els entrepans. Qui-na enveja! Jo mai podré tenir aquesta connexió amb ella. Sé que m'ha convidat a l'excursió per pena, perquè els nostres pares són amics, però jo no li apporto res, només em veu com una bona persona. Què hi farem...

—Laura, explica el que m'has dit abans. —La Patri fa una mossegada a l'entrepà abans d'abraçar-se les cames.

—Que no, Patri, explica-ho tu.

—Laura, va! Ets tu qui sap la llegenda.

—Una llegenda? —Al Gorka només li faltava això per estimular-se—. Laura, explica, explica.

A la Laura no li queda altre remei que cedir.

—A veure, és una ximpleria. —Arrenca una espiga de terra i comença a dibuixar cercles—. A l'escola em van explicar una llegenda que no té ni cap ni peus, d'acord?, però me n'he recordat en veure aquesta casa. Us sona la llegenda del ferroveller?

Tots fem que no amb el cap.

—Doncs sembla que fa temps, uns pares van venir

d'excursió amb el seu fill a aquesta muntanya i el nen es va perdre pel bosc. Els pares el van estar buscant i buscant, però res, el nen no va aparèixer mai. I la llegenda explica que aquest nen va trobar una casa abandonada i s'hi va quedar a viure. —La Laura fa una pausa mentre trenca l'espiga—. I quan el nen va anar creixent, es va tornar boig i va començar a matar totes les persones que es perdien al bosc i arribaven amb cotxe fins a la casa. I després enterrava els cossos a la muntanya i en col·leccionava els cotxes amuntegats. —La Laura agafa una ampolla i beu un glop d'aigua. Se li nota el tremolor de la mà—. He sentit la llegenda moltes vegades, però mai m'hauria imaginat que existís una casa així.

És una història força típica. Tot i així, hi ha massa coincidències. I si hi hagués una part de veritat? Tots aquests cotxes devien tenir algun amo. I si realment fossin de les persones que es van perdre? I si les va matar un psicòpata a l'estil de *La matança de Texas*?

—Molt bona, la llegenda! Encara li dona més morbo al lloc. —El Gorka segueix en la seva línia.

—La gent es munta pel·lícules per qualsevol cosa. —La Patri com sempre és molt pràctica—. Tanta llegenda d'un psicòpata i al final segur que aquí hi viu un mecànic jubilat que s'entreté desmuntant cotxes.

—Doncs deu ser un mecànic una mica macabre —matisa el Gorka—, perquè té un corb travessat amb un cargol en aquell tractor.

—Què?

—És veritat, oi que sí, Ivan?

Per un instant tots em miren esperant una reacció. Quin tall! I ara què dic?

—Sí, hi ha un corb. —M'acabo de lluir amb l'explicació, sí senyor!

La Patri inspira profundament.

—A veure, aquí hi viu algú molt particular, és evident, deu ser un home amb les seves manies. No hi ha més. O de debò us creieu la llegenda del ferroveller?

La pregunta crea un silenci incòmode. Sento com una brisa m'eriça la pell.

—Vull ensenyar-vos una cosa que he descobert. —El Salva em sorprèn amb aquest comentari inesperat—. És per allà.

Assenyala el sender que es perd entre les alzines, a la dreta del terraplè del tractor. Què ha pogut descobrir? S'aixeca i els altres ens alcem en un acte reflex, sense preguntes, sense objeccions. El Salva deu haver vist alguna cosa important, no és dels que es deixen impressionar per res.

Comencem a caminar. Sense saber per què, se m'acut mirar la casa que deixem enrere. Llavors el veig: un nen m'observa des de la finestra del balcó il·luminat per una espelma. Ens mirem i el nen es col·loca el dit índex davant dels llavis.